

91.715

KULINYI ERNŐ

ZSOLTÁROK
VÉNUSZ-HEGYEN

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

U D A P E S T 1 9 3 3

KULINYI ERNŐ

ZSOLTÁROK
A VÉNUSZ-HEGYEN

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

BUDAPEST 1933 A SZERZŐ KIADÁSA

FŐBIZOMÁNYOS: FÖLDES EDE

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

91715

Budapesti Hírlap nyomdája

Zsoltárok a Vénusz=hegyen

Országos Széchényi Könyvtár

R2

91716

P. J. J. J. J.

30.958.

R
1965

M. N. MUZEUM KÖNYVTÁRA
I. Nyomat. Növényművelés
1933 év 28 SZ.

AJÁNLÁS

Tiéd e könyv, minden betűje, ríme,
S mi benne szép: a bánat és a könny,
Amelytől titkon sápadt arcom színe,
S mit nem tudott, csak Isten odafönn!
Tiéd a titkom, mit leleplez, íme,
E zengő és esengő rímözön,
Ha egyhangú is síráma, ne tedd le,
Ó, vedd gyöngéden hófehér kezedbe!

És fel ne ródd, hogy verseim pogányok,
Hogy nem Wolframé többé énekem.
Korbáccsal ver a tannhäuseri átok,
Mert régi álmom el nem érhetem.
Igy fogantak a vágyban vad sirámok:
Pogány zsoltárok a Vénusz-hegyen.
S csak visszazsong bennük a régi zsoltár,
Mely hozzád szólt, mikor még kislány voltál.

Azért én hallom ezt a régi hangot,
Első szerelmem hamvas énekét;
Könnyes tivornyák, keserű kalandok
Jazz-band-jén át is tisztán zeng feléd!
Azért én hallom... S a te régi hangod,
Hallom azt is, e szűz-ezüst zenét,
S úgy látlak most is: szépen, glóriásan
Az ifjú álmok szent káprázatában!

Ó, nem nyitom ajkam panaszra, vádra:
Neked idill volt és mentél tovább.
A nap ragyog és rásüt a virágra,
S már másfelé fordítja mosolyát.
Hogy a virág kinyilik bibor vágyba
S csak néki ontja színét-illatát,
Mit tudja ő? Már másra tűz sugára,
S a virág lassan elharvad utána.

A KRUSPÉR-UTCÁBAN

Be fűcsa: itt még minden úgy van,
Mint legutóbb — tizennégy éve,
Mikor az első vallomásom
Súgtam piruló kis fülébe.
A lágymányosi bérkaszárnya
Nem változott, olyan, mint régen —
Csak én változtam meg, szerelmem,
A tavasz elszállt, érzem, érzem...

A Dunaparton ott a „grund“ még,
A vonatok mennek a hídon...
Ó, kedves, csöndes Kruspér-utca...
Kezem a szívemre szorítom:
Tán álom, hogy az idő eljárt?
És mellettem vagy úgy, mint régen?
De nem, te messze, messze mentél...
A tavasz elszállt, érzem, érzem...

Azért, ha a szemem behúnyom,
Úgy tetszik, itt vagy, benn a házban,
Csak felszaladtál s jössz is mindjárt
Bűbájos kék matrózruhádban;
A hetyke kis piros kalapban
Mindjárt kilebbensz, úgy, mint régen.
Május volt akkor és most ősz van ...
A tavasz elszállt, érzem, érzem ...

Nem jössz ki hozzám soha többé,
Magam bolyongok csak borongva
A ház előtt, hol minden, minden
Ma is a te emléked zsongja.
Ó, mintha tegnap történt volna,
Hogy itt sétáltunk kéz a kézben!
De őszi eső hull szitálva:
A tavasz elszállt, érzem, érzem ...

Magam sem tudom, mire várok
A kapu előtt, mint a strázsa:
Tán hogy csodát tesz majd az Isten,
S kilebbensz kék matrózruhádba?
Hogy visszatér a régi május,
S húszévesek leszünk, mint régen?
Egyhangún hull az őszi zápor ...
A tavasz elszállt, érzem, érzem ...

A tavasz elszállt, sőt a nyár is . . .
Mit keresek hát itt magamba?
Talán csak hogy a szívem fájjon,
Ha felcsendül a múlt visszhangja?
Az édes meleg kacagásod
Szívemben éppúgy, zeng, mint régen —
Pedig az ajkunk nem kacag már:
A tavasz elszállt, érzem, érzem . . .

Talán ha együttjönnénk egyszer
Az utcátokba kéz a kézbe,
Feltámadna a régi május,
Amíg szemem szemedbe nézne!
Feltámadna a régi május,
Húszévesek lennénk, mint régen, —
De nem hagynánk el egymást többé,
Szeretnénk egymást mindörökké,
Mint régi szép tündérmesékben.

ÁPRILISI ÉJSZAKA

Tavaszi éj. Az égen felhőrongyok.
Sötét utcákon egyedül bolyongok.
Egyhangúan hull az áprilisi zápor.
Metsző, hideg szél süvít a Dunáról.

Vajjon most Bécsben esik-e, mint Pesten?
Alszol-e már, vagy nézed önfeledten
A hálósobád ablakából árván,
Amint az esőcsepp koppan a járdán?

De szép is volna, ha mint fogyó árnyék
Nem itt, a lucskos pesti utcán járnék,
De ott-teremnék, hipp-hopp! Bécsbe, nálad,
S a kandallódnál
Megszáríthatnám átázott ruhámat.

RÁDIÓ MELLETT

Már este van, félnyolcra jár az óra;
Nyárvégi nap oly gyorsan elpihen!
Még néhány perc s feleseng a rádióba
A dal, amelyre várunk, kedvesem.
Én itt, de jaj, te messze tőlem, távol;
Szerelmes vágyam nem karolhat át!
De lásd, a hold, ott fenn, épúgy világol,
S a vén Duna csak folydogál tovább...

Már sír a nóta: „Isten hozzád, édes!“ ...
De jó is most az áldott félhomály!
Nem látja más, hogy gyémántkönnyel ékes
A képed, mely a kandallómon áll.
Te is lehajtod szőke szép fejecskéd,
S úgy hallgatod a bús melódiát ...
Én itt, te ott — ó, másképp vajjon lesz még?
A vén Duna csak folydogál tovább...

A vén Duna ... De sokszor elmerengtünk
Hullámain a kis kioszk előtt!
Ábrándok zsongtak zsendedezve bennünk,
Rózsaligetnek láttuk a jövőt.
Szép ifjú álmunk, bimbózó reményünk
A vízbe hullott mind egy éjen át. —
Hány éve már, hogy így bolyongva élünk?
A vén Duna csak folydogál tovább ...

Hány éve már, hogy tőled elszakadtam,
Hogy utoljára fogtunk itt kezet?
Szeptember volt, az őszi alkonyatban
Szempillámon egy könnycsepp reszketett.
Elbúcsúztunk, egymást vádolva titkon,
Elfojtva daccal a szívünk szavát.
Hány éve őrzöm ezt a sajgó titkom?
A vén Duna csak folydogál tovább ...

Elbúcsúztunk. S már mentél, szinte futva,
És nem is néztél többé vissza rám.
A gyári kürt messze a hatot bűgta,
És nem láttalak többé azután ...
Botorkálva indultam át a hídon,
Mit bántam én, ha bárki sírni lát?!
Azt hittem, hogy a szívem el se birom ...
S a vén Duna csak folydogált tovább.

És suhantak a hónapok, az évek,
Az élet tőlem messze elsodort.
De titkon mindig velem volt a képed,
Rád gondoltam, ha szívem teli volt.
Te nem tudtad; a magad útját jártad,
Tövisen, rózsán, tört szíveken át...
Te fényt kerestél, én magányt és árnyat —
S a vén Duna csak folydogált tovább...

És egyszer... egyszer — ó, vannak csodák
(még! —
Felbukkantál újra, mint tünemény
Kezet fogtunk. Hát van közöttünk gát még? —
Fürkészve néztem szemed tükörén.
Nincs benne dac, csak édes bűnbocsánat,
A múltért csak egy könny, mint néma vád.
A sok szép évért oly késő a bánat!...
S a vén Duna csak folydogál tovább...

De nem! Könnyed hiába vádol engem,
Hogy elsuhant, hogy elszállt a tavasz:
Az én szerelmes, hűséges szívemben
Te mindig ifjú, mindig szép maradsz!
Tizenhét éves vagy mellettem újra
És én melletted pelyhedző diák,

Ki a szerelmet még csak most tanulja ...
S a vén Duna csak folydogál tovább ...

A habjait de gyakran el-elnézem,
Hol együttnéztük álmodozva rég.
A boldogságban lesz-e végre részem?
Ki mondja meg? A víz? a lomb? az ég?
A sors megint csak elszakíthat holnap!
Csalódás várna újra, újra hát?
A sárga lombok mitse válaszolnak,
S a vén Duna csak folydogál tovább ...

Mert sárgák már a lombok fenn a fákon,
S hajam közé ezüstöt hint az ősz,
De mérjen bármit rám a sors, kiállom,
A szívem, az még ifjú és erős!
S ha mégis, mégis csak csalódnom kéne,
Szerelmem gyűlöletbe nem esap át,
Továbbvilágol izzó tiszta fénye,
S a vén Duna csak folydogál tovább ...

Beléhullhatnak tört vágyak, remények,
Virágot, könnyet, mindent elvihet!
De nem hullhat ki szívemből a képed,
Nem olthatja ki hű szerelmemet!... —

Hallod a nótánk?: „Isten hozzád, édes!“ ...
A rádió elnémult. Jójszakát! ...
Elmúlhat minden, minden, ami véges,
Az én szerelmem égő örökmécses!
Ha meghalok is, élni fog tovább!

OSZK

Nemzeti Széchényi Könyvtár

AZ ELSŐ TALÁLKOZÁS

Emlékszem jól a pillanatra,
Mikor először láttalak.
A szürke hivatalszobába
Sütött a friss tavaszi nap.

Elöttem van még sáppadt arcod,
S az ajkad félénk mosolya:
Igy nyilhat ki a napsugárra
A márciusi ibolya.

A búcsúnál szemembe néztél.
Megláttad-e e két szemem,
Hogy akkor dőlt el ott a sorsom
S hogy te leszel a végzetem?

A SZERELEM ZSOLTÁRAIBÓL

I.

Hála neked, Uram, ki őt teremted!
Hála neked, mennybéli szentség,
Hogy szobortestét ily szépre faragtad,
S ajkára mennyek rózsamézét adtad;
A vágyért is, hogy sóvárgok utána:
Hozsánna! Hozsánna!

Hála neked, Uram, örökre hála,
Hogy ily csodás két fehér válla!
Hogy két szeme a mennyországon ablak.
S hogy két szemében Téged imádhatlak!
A vágyért is, mely elemészt utána:
Hozsánna! Hozsánna!

Hála neked, Uram, s királyi zsoltár
A tűzért, mit szívébe oltál!

A csókokért, a mámorért, a lázért,
A sok szerelmes, forró éjszakáért;
A könnyért is, mit ejtettem utána:
Hozsánna! Hozsánna!

Hála neked, hogy ily szőke, ily édes,
Hogy annyi pajkos csinyre képes;
Hogy mindig más, hogy mindig változékony,
Hogy egyszer angyal, másszor démon!
Hogy meggyötör, azért is hála!
Hozsánna! Hozsánna!

Hála neked, Uram, hogy így teremted!
A bölcsességed végtelenség!
Minden jól van, amit Te rendeltél!
Hála neked minden boldog kis percért!
És azért is, ha meghalok utána:
Hozsánna! Hozsánna!

II.

Én Istenem, ha csöndes éjjelen
Tekinteted a földön megpihen,
Én Istenem, jóságos kék szemed
Meglát-e és megszán-e engemet?

Hogy álmatlan gyötrődöm reggelig,
S nincs kéz, amely álomba szenderít,
Hogy nincs mellettem szív, mely hűn szeret, —
Ó, látod-e, hogy mennyit szenvedek?

Én Istenem, ki a szívekbe látsz,
Te jól tudod, miért emészt a láz.
Tőled van minden: vágy, kín és remény, —
Mért hoztad, ó, mért küldted őt felém?

Mért kellett látnom, hogy van napsugár,
Ha rám nem süthet aranyfénye már?
Hogy nyár is van, s az élet csupa dal,
Ha bús cellámba őszi szél fuvall?

Ó, Istenem, rab voltam mostanig,
De békén hordtam sorsom láncait.
Mért tártad ki rabcellám ablakát?
A napfény, lásd, most nem hagy, nem bocsát!

Kerül az álom, nyugtom nem lelem,
Csak ábrándképem űzöm szüntelen,
S minél halványabb, hiúbb a remény,
Csak annál forróbban szeretem én!

Szívemben együtt s egyszerre honol
Könnyes mennyország s száz édes pokol.
Uram, szolgál szenvedni mért hagyod?
Nem látod, hogy boldogtalan vagyok?

Kinek az élet s halál semmiség,
Mért nem hajlítod hozzám a szívét?
Mért nem sugallsz egy szót, egy dallamot,
Amelyre szíve végre fellobog?

Vagy nem vagy úr az ő szíve felett ...
Ó, Istenem, ne büntess engemet,
Nem zúgolódom, nem pörlekedem:
Még így is, így is jót tettél velem!

Hogy életemnek egy szép napja volt,
Hogy kaptam tőle egy röpke mosolyt,
Hogy drága arcát megőrizhetem:
Köszönöm neked, édes Istenem!

EGY RÉGI KISLÁNYRÓL

A többinek te mindnek: Elly vagy,
A csillogó, szép nagyvilági dáma.
Te magad is így ismered magad;
A mult ma már csak könnyes éjek álma.

A régi Ella már csak bennem él,
Az őszemű, őzlábú, szőke kislány,
Ki mint a pajkos áprilisi szél
Libbent elém egykor kacagva, tisztán.

Emlékszel még rá? Mondd, emlékszel-e
A kislányra a kanizsai kertben?
Ó, hova tűnt? Mondd, mi történt vele,
A kislánnyal, akit csak én ismertem...?

ITT FELEJTETTED A RÚZSODAT

Itt felejtetted a rúzsodat.

Elnézem: mily finom kiesi holmi!

S neki mindennap meg szabad csókolni

A szád, a piros húsodat.

Akár a színes ceruzát,

Fogom, s lassú, iromba kézzel

Lerajzolom (ha nem jó, nézd el!)

Az ajkad büszke vonalát.

ILLUZIÓ

Ne sírj, szívem, hogy későn találkoztunk,
Hogy másnak adtad első csókodat;
Ne sírj, szívem, csak én vagyok a vesztes,
De nekem, látod, sírnom nem szabad.
Mert én voltam a büszke és a kába;
Hagytam, hogy elmenj, ki a nagyvilágba!
Ifjonti daccal én hagytalak el,
Nem gondolva, hogy másoké leszel!

Ne sírj, szívem, nekem százszorta úgy fáj,
Utólag, most, mi néked már: a mult;
Hogy mit szenvedtél és mennyit csalódtál,
Szemednek mennyi drága könnye hullt!
Egy balga percen, egy szón mult a sorsunk,
De fiatalok és rajongók voltunk,
S a boldogságunk úgy dobtuk oda,
Mint két gyerek, ki félszeg s ostoba.

Ó, hogyha most könnyes szemedbe nézek,
S látom, mily szép vagy, mily tündéri szép,
Csak most értem meg, mit vesztettem benned,
S bűnbánó szívvel borulok eléd!
Hogy fáj, hogy kínoz, hogy gyötör, hogy éget:
Féltékenység és önvád mardos érted!
Lány voltál akkor, — asszony vagy ma már..
Ó, jaj, a szívem mindhiába fáj!

Mert minden csóknál feltolakszik bennem
A fájó kérdés, nyugtot sohse hagy:
Kit csókoltál így és kitől tanultad
Csodálatos, kábító csókodat?
Rózsaszállá kinek a keblén nyíltál?
Szerelmesen kinek a vállán sírtál?
Kinek a szívéen vert így a szíved?...
Ó, meg ne mondd!.. Hazudd, hogy: senkinek!..

Hazudj, hazudj!... Vagy ne is szólj, csak
[csókolj,
Remegve, bűgva csak borulj reám!
Hadd higgyem azt, hogy én vagyok az első
És ez az éjjel a nászéjszakám!
Hazudj, hazudj! Nincs ennél szebb hazugság!
Az angyalok a nászindulót bűgják!...

Mondd, hogy szeretsz!... Mi kell a férfinak?!
Hazudj, hazudj!... Most mindent elhiszek!

S tán jobb is így, magunk áztatva szépen,
Illúzió-mámorban jobb nekünk.

Ne sírj, szívem, oly gaz, sívár az élet,
Csak fáj, ha a jelenre ébredünk.

Ne sírj, szívem, a multra már ne gondolj,
Mult és jelen csak a lelkünkben rombol.

A jövőre?... Felejtsd még azt is el!

Enyém vagy és ne gondolj semmivel!

Nézd, a hegyek közt pirkad már a hajnal,

Napfény dereng a függönyökön át;

Szőke hajadon megesillan a fénye —

Átesókoltuk az egész éjszakát!...

Most hunyd be szépen tengerszín szemecskéd;

Álmodd, édes, hogy újra tavasz lesz még!

Hogy egyek voltunk mindig boldogan!...

Én addig titkon kísírom magam...

(*Bécs.*)

MEA CULPA

Szétvált a sorsunk könnyes útja,
Mint két hajó a messzi tengeren.
Szemem most meddő könnyek kútja
És bűnbánón a mellemet verem.

Lehattunk volna kiskirályok,
Szelíd, új Baucis, új hű Philemon.
De szónk selyemzsinórja vágott, —
Selyem, minőt a gyilkos keze fon.

Lehetett volna csókunk zengő
És Szentiván-éj minden éjjelünk...
Ó, elgurult, csillogó pengő,
Büszke szerelmünk, ifjú életünk!

FÉNYKÉPEK

Egy nagy fiók és csupa-csupa fénykép!
És mind te vagy, százféle változatban:
Báli jelmezben, könnyű pongyolában,
Sportsapkában és kis sisak-kalapban.
Ez bécsi emlék, az Párisban készült,
Ez ábrándos, az csupa vídám élet —
A pamlagon, fejem válladra hajtva,
Merengve nézem a sok régi képed.

Ó, be sok éve, hogy nem láttuk egymást!
Be sok titokról mesél a fiókod!
De szép, de fájó így turkálni benne
Hiába vársz, jaj, nem találok bókot:
„Kit leptél meg e bájos vizitképpel?
Kivel táncoltál e pompás ruhában?
Kire gondoltál e bűvös mosollyal?“
(Míg én reád oly reménytelen vártam.)

Kik ezek itt e vídám csoportképen?
Nincs ismerős köztük, hiába nézem!
S egy idegen feléd hajol nevetve...
Ó, sok szép év, amelyben nem volt részem!
Sok gazdag év, amelyet másnak adtál!
Sok gyászos év, — meggörnyedek alattuk!
Hogy is hídaljam át e távolságot,
Hogy ott folytassuk, ahol abbahagytuk?

És egyre újabb képek jönnek sorra,
És egyre szebbek, egyre csábosabbak,
Miért van mégis, hogyha látom őket,
Sírni tudnék s a szívem belehasgat?!
Miért, hogy én csak azt a képed látom,
A legrégebbit, ott a fiókodba,
Amelyiken még martózruhás lány vagy,
S a szőke hajad koszorúba fonva...
(*Bécs.*)

A VÁRKERT ALATT

Aranyfényben fürdő sárga falevél,
Mit susog néked az októberi szél?
Ne hidd el, akárhogy csábít, hiteget:
Októberi napfény nem ad meleget.

Magam is a szívem csak azon kapom:
Sütkérez az őszi aranyló napon.
Azt hiszi, tavasz van, szép tavaszi dél;
Új, boldogabb májust, szebb nyarat remél.

Csalfa ez a napfény, gyorsan illanó!
Maholnap fejemre hullik már a hó.
Jön az őszi szél és porfelhőt kavar;
Lábam alatt halkan sóhajt az avar.

Most vágyol melegre, most a nyár után?
Szegény alvajáró, megjáród csunyán!
Jön egy szürke felleg, s eltűnik a nap:
Őszi alkonyatkor ittmaradsz magad.

FÉLTEM A BÁNATOM

I.

Rád gondolok, mikor lefekszem,
Rád gondolok, ha felkelek.
Nem érdekelnek hír, dicsőség,
Vagyon, szerelmek, emberek.

Csak testben élek itt, de lelkem
Téged követ csak szüntelen.
Veled beszélek gondolatban
Álmatlan, hosszú éjjeiken.

Fülembe cseng hangod zenéje,
Az illatod megrészeget.
S nem érzem, mily sivár a sorsom,
Mily elhagyottan élek itt.

Rád gondolok... S oly szép e bánat!
A boldogság még szebb, tudom.
De mégsem adnám oda érte
Ezt az én édes bánatom.

II.

Féltem a bánatom, becézem,
Mert az örömben nem volt részem.

S ha volt is, már régen kivettem:
Egy csókért száz könnyel fizettem.

Nem kényeztetted el, szerelmem;
Mindent ki kellett érdemelnem.

S mikor azt hittem, végre győztem! —
Magam maradtam itt az őszben.

Ó, nem csoda, hogy szívem fáradt!
Hogy drága kincs nekem e bánat!

Az életből ennyi a részem.
Féltem a bánatom, becézem.

KI TETTE ?

Ó, mondd, ki tette ezt veled?

Ki lopta ki a szívedet?

Hogy nem maradt a helyén semmi,

Csak dacos vágy:

Aki szeret, azt tönkretenni!

Hogy így bánysz most az én szívemmel :

Ki volt a lelketlen gazember,

Ki megcsalt s nem ismert kegyelmet,

Ki meggyűlöltette veled

Az egyetlen igaz szerelmet?

Hogy csókot adsz csak, soha szívet:

Ó, mondd, ki lopta ki a szíved?

Hogy hasztalan sírok felette,

S hiába kérdem fuldokolva:

Ki tette ezt veled, ki tette?!

Ki tette ezt velem, ki tette?

MA EGY ÉVE

Ma egy éve:
Először néztem a szemébe.

Ma egy éve
Tettem le sorsom a kezébe.

Ma egy éve
Nyílt ki a szívem új reménye.

Ma egy éve
Azt hittem, nem lesz soha vége!

Ma egy éve,
Ma egy éve...

A SINEK MENTÉN

Kis vadvirágos temetőben
Jó lesz pihenni boldogan,
Valahol künn, a sinek mentén,
Amerre a vonat rohan.

A bécsi gyorsnak ablakából
Kinéz egy büszke szőke nő,
Szemébe könny tolakszik titkon;
Előkerül a keszkenő.

A keszkenő, aztán a rizspor:
Eltüntetni a könny nyomát.
A sírok, fejfák elmaradnak,
A gyorsvonat robog tovább.

A CSOLNAKOS

Mint rég elsüllyedt Atlantisz felett
Barangolok emlékek tengerén.

A partról száz új város fárosza
Hívogatón, csábítón int felém:

„Mit kutatod eltűnt világodat,
Melyet a tenger régen elsöpört?
Mért siratod a múltat, hasztalan?
Kínál az élet új és szebb gyönyört!

Nézd, itt a parton felhőkarcolók
Várnak reád, új lányok, pompa, fény...
Itt vár az élet; a halál kísért
Az Atlantisz kietlen tengerén.“

Hiába csábítsz, léha új világ,
Jobb álmodni a puszta tengeren.
És édesebb lenn, a víz alatt,
Ha Atlantiszom többé nem lelem.

A BELVEDERE-PARKBAN

De szép is Bécs, mikor a parkok árnyán
Orgona nyílik s leng az illatár!
Száz pad közül nem marad egy se árván;
A fák alatt Strauss János lelke száll.
Ott jártam egyszer veled kéz a kézbe...
Most új tavasz jön, szebb nem volt soha!
De én tavasszal nem megyek már Bécsbe;
Nekem nem nyílik már az orgona.

Pedig még áll a kedves Belvedere
És fehér díszben pompáznak a fák.
Itt fogtál kézen, súgva: „Erre, erre!...“
Emlékszel még? És úgy mentünk tovább...
Már nem fogsz kézen. Egyedül bolyongok
A parkban és ki nem jutok soha! —
Most új tavasz jön, rügyeznek a lombok,
Nekem nem nyílik már az orgona.

Mit is keresnék én ezentúl Bécsben,
Ha még oly szép is ott fenn a tavasz?!
A majálisról én jaj, már lekéstem,
Virágszirom énrám már nem havaz!
Mit keresnék fenn, ha te nem vagy ottan?
Hogy ott jártál, nincs híre, nincs nyoma.
Jobb a magányban, itthon, elhagyottan...
Nekem nem nyílik már az orgona.

Menjek utánad, ki a nagyvilágba,
Csábítva: „Nézd, szép otthon is a nyár?”
Hívhatlak még úgy, ajkad után vágyva,
Könyörgő szóra még hozzád sem talál.
Elmentél. Ó, neved szívembe vésve,
Hogy sajogjon, s ne forrjon be soha!
Nem, én tavasszal nem megyek már Bécsbe,
Nekem nem nyílik már az orgona.

AZÉRT...

Azért, ha búsan szól a nóta,
A szívem jobban fáj azóta.
Könnyezve egy-egy méla tangón,
Rád gondolok,
Eltévedt kis aranypillangóm!

Ha kékes árnnyal jó az alkony,
Fejem a tenyerembe hajtom:
Hol csaponghatsz most? Vajjon merre?
Hiába, jaj!
Nem kapok többé választ erre!

Otthon, a csendes házi körbe
Benézek lopva a tükörbe:
A szemem fáradt, ajkam vékony,
Látod, látod:
Miattad ősz a halántékom!

Most már csak titkon gondolok rád,
De egykor, ha szemem lefogják,
Terólad álmodik szelíden,
Tétova kis aranypillangóm,
A sírban is porladó szívem!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

FOGADALOM

Nem gondolok rád, megfogadtam.
S te jutsz eszembe minden pillanatban.

Nem ejtem ki — hisz fájna csak — neved.
S szívemben mindég ez a név remeg.

Elfelejttem a csókod mákonyát.
S szomjas rá ajkam éjszakákon át.

Beléásom a munkába magam.
S bolyongok egyre lázas-céltalan.

Mert egyszer régen, tán igaz se volt,
A két szerelmes karom átkarolt.

A SZIVEM

Bár fájni nincs egy csöpp oka,
Csak fáj, csak fáj az ostoba!
Hogy azt hiszem, beléhalok.
És nem tudom, miért sajog?

Mert oly hiszékeny volt talán?
De hinni szép, ha szép a lány!
Mert legszebb álma csalfa volt?
De szép volt, míg sütött a hold!

Most vaksötét az éjszaka,
Dobog szegény szív egymaga.
S ha álom karja ringat is,
Csak bódít, mint a rossz hasis.

És reggel, hogyha ébredek,
A mellemen bazalthegyek!

A szívem benne: mint az ön
És senki sincs vigasztalóm.

Aludni csak, álmotlan!
Nem rágondolni untalan!
Aludni mint a kő, a fa,
És nem ébredni fel soha!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

APHRODITE

Vedd fel a zöld gyöngysort nyakadra,
Mely tengerszín, akár a két szemed.
Ne is legyen más rajtad, csak e gyöngyszemek.

A kékes-zöld bársonyterítőn
Karod fejed alá kerítve,
Heverj végig, mint Aphrodite,

Ki most kelt ki a hullámokból,
S friss testét, melyen vízeseppek remegnek,
Felkinálja a napnak: perzselő szememnek.

SÓHAJ

El kéne innen messze menni,
Ahová nem köt emlék semmi.

Más országba, idegen tájra.
Talán a szívem ott nem fájna.

Hol soha nem jártam veled még,
Hol mindent, mindent elfelednék!

Hol idegenek jönnek szembe,
S nem juttat semmi az eszembe.

Jaj, hol talállok olyan helyet?
Csak e bús bolygón túl legfeljebb!

Ahol nincs élet s nincsen álom,
Valahol ott, a másvilágon!

HOGY MONDJAM MEG?

Hogy mondjam meg új kedvesemnek:
Fesse a haját aranyszínre,
Hogy kedvesebb legyen szememnek?

Válassza szét jobb halántékon,
Hullámosan hulljon nyakára
Napfényt-sugárzó aranyszála.

S vegyen fel tavaszi kosztümöt:
Barackszín blúzt és barna aljat.
Hisz rügyeznek már künn a gallyak!

Lábujjhegyen lépjen szobámba,
Üljön térdemre dorombolva,
Csókolja meg a szemem sorba.

Szőke fejét hajtsa le lassan
És oltsa el az éji lámpát,
Hogy magam hozzád áimodhassam!

HA AKAROM

Ma még csak játék, izgalom:
A revolver az asztalon.
Belenézek sötét csövébe:
Ha akarom, mindennek vége!

Ma még csak játék — ó, ne félj! —
Mily szép lesz a búcsúlevél!
„Ha nem szeretsz, nem kell az élet!
Szerelmem, én meghalok érted!“

Ma még csak játék, semmi más:
Mily döbbenet lesz, mily sírás
A jóbarátok kis körében,
Ha megtudják, mi lett a végem.

Ma még csak játék. De vajjon,
Tőlem függ még, hogy akarom?!
Hiszen... ha ajkaid rám nevetne!...
El azt a fegyvert!
Ne vigy minket a kísértetbe...

AZ ÉN ÉLŐ HALOTTAM

Ez nem te vagy, ez a királyi démon,
Kire azért borzongva vágyom én is.
Ez nem te vagy. Lüktető halántékom
Tapogatom: de mintha mégis... mégis...
Ez a két szem... — csak nézem önfeledten —
A régi még... Hadd nézek bele mélyen...
Én elsirattam és én eltemettem.
Hát van remény, hogy mégis, mégis éljen?

Ó, nem! Akit élteben elsiratnak,
Halott az már, noha nyugalma nincsen;
Nem érzi apró örömét a napnak,
Megváltást nem kap semmiféle kincsen,
Ha nincs ereje és hite töretlen:
Hogy föltámassza önmagát kevélyen!
Én elsirattam és én eltemettem:
Jaj, nincs remény, hogy új életre kéljen!

Mert nem is tudja tán, mi van vele.
S ha rá is eszmél erre néha-néha,
A szíve zűrzavarral van tele,
Az igaz utat megtalálni léha.
Sorsát vádolja csak elégedetlen,
S lidércet űz a nagyvárosi éjben ...
Én elsirattam és én eltemettem.
Csak csitt, szívem! Nincs mód, hogy újra
[éljen!

Ha Krisztus lennék, megfognám kezét,
Mint Jairus leányáét a Mester;
Új életbe vinném, mely tiszta, szép,
S oly boldog, amint megálmodtuk egyszer.
De jaj, halandó embernek születtem,
Csodát művelni nincs erőm-reményem.
Én elsirattam és én eltemettem,
És vele együtt mind, amit szerettem!
Csak bennem, bennem éljen úgy, mint régen!

Adagio con sordino

Országos Széchényi Könyvtár

ADAGIO CON SORDINO

Csak halkan pengetem a lantot
És úgy kísérem énekem.
Megereszkedtek rajt' a hangok
Álmatlan, meddő éjjeken.
Nem zeng a vágy vihara rajta
Melódiát, mely kábító,
Halkan sír, mint a balalajka:
Adagio con sordino...

Csak halkan, halkan, meg ne hallja
A szomszédban sem senki más;
Ne tudja meg a sátoralja,
Hogy mosolyom csak ámítás.
Hogy titkos vércsepp minden rimem
És mind a szívemből való;
Míg el nem hallgatok szelíden:
Adagio con sordino

AZ ÉN UTCÁM

Az én utcámba nem süt napsugár,
Az én utcám egy nyirkos, hűvös árok;
Fut, mintha űznék, aki benne jár
És sohasem jön erre, akit várok.

Az én utcám egy bús kálvária.
A vége tán a végtelenbe olvad.
Nincs itt virág, szelid Szűz Mária,
Szemed csak kopár falon kóborolhat.

Keskeny, sötét, visszhangja is rideg,
Minthogyha sírlapon kopogna lábad.
Emléke sincs talán itt senkinek,
Hogy színesebbé tenne egy-egy házat.

Halott kis viskók, mind oly elhagyott,
Mint temető, ha ráborul az este,
S a hús homályban semmi sem ragyog,
Csak a keresztfán a Krisztus teste.

KAPITULUM

Álmomban sorra felvonulnak
Szép lányok, akiket szerettem.
Könnyeznek és kacagnak felettem.

Annuska, Böske, Rózsi, Klári,
Ilonka, Ella, kis Pirók —
Az Isten tudja mennyi volt?

Haboztam, titkoltam, mit érzek,
A legszebbiknek meg se gyóntam.
Én Istenem, de balga voltam!

Mikor talán egy szóra vártak,
Egy karra, mely feléjük ivel,
Én álltam némán, béna szívvel.

S csak akkor... akkor... akkor láttam,
Mikor az ajtón kívül voltam,
Hogy két szívet is megraboltam.

Ó, elszalasztott drága percek!
Ajtók, amiket így betettem!
Hogy visszamenni lehetetlen!

A lányok? Ki erre, ki arra.
Álmomban térnek vissza már csak,
Cellám kövén kísértve járnak.

Körbe kerengnek, úgy kacagnak,
Fejemre hull vád s gúny özönje,
S talán a száanalom egy könnye.

S én térdre borulok előttük,
Kik az életet kérik számon,
S mint középkori szerzetes,
Bűnöm fennszóval megkiáltom.

A HOLD

Fogyok, akár a Hold az égen.
Az Isten tudja, hogy miért?
Tán mindenért és semmiért.

Nőkért, kiket csókolnak mások,
Babérért, amit más arat,
Az életért, mely elszaladt.

Fogyok, akár a Hold az égen.
A Hold majd friss fényben kel újra,
De nekem mindörökre végem.

LÁNYOK, KIKNEK SZEMÉBE NÉZTÜNK

Lányok, kiknek szemébe néztünk
Véletlen, ismeretlen, régen,
Ki tudja, hol, egy sétatéren,
Csak míg egy sóhaj tovaillan,
Míg két tekintet összevillan, —
Lányok, kiknek szemébe néztünk,
Kiket azelőtt sohse láttunk,
S kiket vissza hiába várunk,
De álmainkban felidézünk,
Ti sokkal többek vagytok nekünk,
Mint a nővérünk, feleségünk.

Lányok, kiknek szemébe néztünk,
Lányok, kik a szemünkbe néztek,
Mért, hogy csak a szemek merészek?
Szeretni és gyűlölni készek?
Mért, hogy a szív töprengő, félszeg?

Miért nem álltunk meg egy szóra,
Ha már szemeink összenéztek?

Tekintetünk, mint mágnesáram
Magához vonta egy tekintet:
Két csillag, régi ismerős
Egymásra lelt, egymásnak intett —
S örök útján tovább keringett.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

LEMONDÁS

Hírnévre lestem, borostyánt kerestem —
Végül is, végül is a bogáncsba estem.
Csókot félve adtam, egynek tartogattam —
Végül is, végül is egyedül maradtam.

Bogáncs összeszurkált, megtépett az élet;
Ma már a rokontól, baráttól is félek.
Fogytán a reményem, csak a hitem ép még:
Megbocsátom minden ellenségem vétkét.

Kolostor-magányban, hol senki se látja,
Begubóznék mint a selyemhernyó bábja,
Ha tudnám, hogy egy nap, száz esztendő múlva
Fényes pillangóként támadok fel újra.

GYÁSZRUHÁS LÁNY

A VILLAMOSON

Soványka arc, gyászfátyolos kalapka;
Két bánatos, kék szem borong alatta.
Két bánatos szem: tél a kikeletbe,
Mint hogyha pünkösdi ünnepén hó esne.

Ó, ez a szem még mindig sír, noha
Már könnye sincs. A sors, a mostoha
Ezt is megvonta tőle, s most csupán
Könny nélkül sír egy szép emlék után.

Kit gyászol vajjon? Anyját? Édesapját?
Utasok jönnek és az ajtót csapják;
De ő nem hall, nem lát, csak néz előre,
A hóborított, pusztá Vérmezőre.

Engem se lát, pedig szemébe nézek,
Láthatná: könnyek sókristálya éget.
Ó, hogyha tudná, mennyi bánatom van:
Az ő terhe is könnyebb lenne nyomban.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

EGYEDÜL

Olyan dermesztőn egyedül vagyok,
Akár a végtelen mezőn viharba
Magányosan ázó juharfa,
Melyet a madár is elhagyott.

Nincs senkim, s aki volt az rendre
Kihasznált, elárult, kijátszott:
Szép asszonyok és csalfa lányok
És én hiába vártam szerelemre.

Maholnap eljár az idő felettem.
Nem keresem már a nők lelkét:
Félek, abban is csalódnom kell még.
Akit a legjobban szerettem.

ŐSZI DAL

A nap most ifjú szerelmes szive,
Mely titkos bútól rózsaszínre sápad;
Sugárait borzongva hinti le
És hűs szél hántja már a sárga fákat.

Véres avar zörög a láb alatt;
Felsírnak régi, megfakult szerelmek.
Elérhetetlen messzi vágyakat
Visz most a szárnyán minden kósza felleg.

A tekintet most mélyebb, szomorúbb
És hosszabban pihen meg kéz a kézben.
Őszi rózsából fonnak koszorút
Ifjú halottnak lenn a faluvégen.

Fehér ködöt lehel a barna föld,
Kertben virít kénsárga napraforgó.
A hold éjente titkos arcot ölt,
S a kuvik szeme vérfagyasztó Gorgo.

Egyhangún hull a langyos permeteg;
Megnő az árny: megannyi lomha lárva.
Ó, boldog most, kiért egy szív remeg
És kétszeresen árva, aki árva!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

SZAKITÁS

Csak ketten ültünk lenn a parkba
Az augusztusi ég alatt.
A déli szél a port kavarta
És betakarta rőt avarba
Az őszi rózsá-ágyakat.

A déli harang ging-galangja
Úgy sírámlott a fákon át,
Mint a temető kis harangja,
Mely kihűlt szívek fölött zsongja
Az elmúlás búcsúdalát.

Csak ültünk, ültünk csendbe, némán,
Én lopva néztem: sír-e még?
És lopva nézett ő is én rám:
Látta, hogy könny van szemem héján
És csókra nyujtotta kezét.

„Még látjuk egymást?...“ — így rebegtem.
„Hogyne!“ — s felcsillant mosolya.
Csak most éreztem, hogy szerettem.
És titkon tudtuk mindaketten,
Hogy nem látjuk egymást soha.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

A SZÉLKAKAS

Éji lepkém, kit elfogtam
Szomorúan, elhagyottan,
Hogy a szívemre szorítsam,
Hogy magamat bolondítsam,
Mondd, míg itt vagy két karomban,
Kire gondoljak magamban?
Ki messzi van, Napnyugotra?
Vagy kit Észak tart most fogva?
Kit Dél napja vitt el tőlem?
Vagy arra a legszebbikre
Künn, a temetőben?

Látod, kis pillangóm, íme,
Szélkakas a férfi szíve!
Békét, nyugtot nem remélhet,
Forog északnak meg délnek,
Napnyugotnak, napkeletnek,

Nem pihenhet, nem feledhet,
Pörgeti a vágy orkánja,
Ha az egyet,
Az igazit nem találja!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

A BRÜSSZELI VARIETÉ

Mikor a pesti tánclokálban
Kigyúl a fény estefelé,
Eszembe jut egy szőke kislány,
S egy brüsszeli varieté.
A brüsszeli varietében
Táncol a szőke pesti lány
És gondolatban megyek én is
A szőke táncosnő után.

A brüsszeli varietében
Vannak belga s holland urak,
Durran a pezsgő, szól a jazz-band,
Vidám, szilaj a hangulat.
Csak a kis szőke lány szemében
Csillan fel néha lopva könny.
Szegény kis szőke táncosnóm, te,
M megbántam mindent, esküszöm!

Te azt hitted, hogy elfeleljthetsz,
S nem gondolsz ott künn rám tovább.
Azt hittem én is: s egyre többször
Idézem ajkad mosolyát.
Én sem eseréltem ki a szívem,
Te is elvitted a tiéd:
S most mindaketten megsiratjuk
A brüsszeli varietét.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

A SIVATAG KUTJA

Nézz a lelkembe: feneketlen kút,
Melynek mélyébe nem hat fáklyaláng.
Sötét felszíne hány titkot takar,
Hány tört reményt és mily zordon magányt?

Oázis kútja volt még tegnap is,
Tavaszi ég csillámlott tükörén,
Dalos kedvvel delect körulte sok
Beduin lány és beduin legény.

De jaj, a számum mindent betemet!
A zöld sziget ma sívó pusztaság.
A kút fölé nem hajlik pálmalomb,
S körulte már nem nyílik több virág.

Vajjon, kizöldül még a sivatag?
Ragyognak-e a kútba csillagok?
Hajol-e még szomjas szájjal fölém
Egy édes lány, mielőtt meghalok?

A NŐI SZÍV

Mikor ajkam pelyhedzni kezdett,
S a csók először részegített,
Keresni kezdtem ifjú hittel
A női szívet.

Hisz annyi szép asszony, leány van,
Szelíd galamb, szép, mint az álom!
Nem lesz nehéz a női szívet
Tán megtalálnom.

Lehet, hogy rossz helyen kerestem,
Vagy igazi nem is terem ma,
Kezdem hinni: a női szív már
Pusztá legenda.

Mert hasztalan keresem egyre,
És hasztalan szenvedek érte,
Nem találtam még női szívre,
Amely a szívemet megértse.

De nem hátrálok meg a haretől,
Egy életem és egy halálom!
Én hiszem, hogy a női szívet
Még megtalálom!

Lehet, hogy ma, lehet, hogy holnap,
Lehet, hogy tán csak évek múlva,
Mikor a csók a fáradt ajkon
Csak könnybe fúlna.

Talán csak a halálos ágyon,
Mikor majd rám hajlik szelíden.
De megpihen fáradt fejem még,
Mielőtt a nagy útra mennék,
A női szíven!

LESZÁMOLÁS.

Hogy tűnnek az órák, suhannak az évek!
Tekintetem olykor a naptárra téved:
Jövőre, jövőre eljő már a negyven...
Hogy öregszem én is! Hogy megöregedtem!
Fele életem már oda van, lepergett.
Hova lettek vágyak, lobogások, tervek?
Amikért hevültem, amikben reméltem...
Nem tudom, nem tudom, hogy miért is éltem.

Semmit se végeztem, semmit se csináltam:
Szívem fájdítottam és esodára vártam.
Dicsőség elkerült, szerelem kijátszott —
Szívem fáj, ha nyílnak az édes akácok!
Megsebzett lélekkel céltalan bolyongok;
Titkon itt is, ott is halkán búcsút mondok;

Egyszer csak eltűnök őszi forgószeleiben —
Ki sirat meg engem? Ki tudja, hogy éltem?

Negyven év maholnap, - se gyerek, se asszony,
Aki gyöngéd kézzel meg-megsímogasson.
Akit asszonyommá tettem volna büszkén,
Megvetette ágyam csalánon és tüskén.
Azt hittem: a jó sors, Isten maga küldte,
Nem is anya szülte, az égből repült le
Szivárványos szárnyon, júniusi délből...
Ó, mért hittem benne?! Miért is reméltem?!

Lelkem üdvösségét érette eladtam,
Ami kincsem csak volt, lába elé raktam:
Verseimnek gyöngyét, vérem rubin könnyét,
Vágyódó, ostromló rímeim özönjét.
Derűs kék szememre érte borult fátyol;
Ezüst lesz már hajam barna sátorából;
Csak nézek utána dermedten, fehéren:
Ó, hát érdemes volt szenvednem, remélnem?

Ha újra kezdhetném, a múlton okulva!...
Akkor is, akkor is őt szeretném újra!
Akkor is csak téged, te egyetlen, drága,
Örökkön-örökké, hiába, hiába!

És ha meggyötörsz is, ha megsebzél százszor,
Elég egy mosolyod, mit odavetsz másszor,
Keserű sorsommal máris megbékéltem:
Igen! Érdemes volt. Nem hiába éltem!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

TARTALOMJEGYZÉK

ZSOLTÁROK A VÉNUSZ-HEGYEN

	Oldal
Ajánlás	5
A Kruspér-utcában	7
Áprilisi éjszaka	10
Rádió mellett	11
Az első találkozás	16
A szerelem zsoltáraiból	17
Egy régi kislányról	21
Itt felejtetted a rúzsodat	22
Illuzió	23
Mea culpa	26
Fényképek	27
A Várkert alatt	29
Féltem a bánatom	30
Ki tette?	32
Ma egy éve	33
A sinek mentén	34
A csolnakos	35
A Belvedere-parkban	36

	Oldal
Azért...	38
Fogadalom	40
A szívem	41
Aphrodite	43
Sóhaj	44
Hogy mondjam meg?	45
Ha akarom...	46
Az én élő halottam	47

ADAGIO CON SORDINO

Adagio con sordino	51
Az én utcám	52
Kapitulum	53
A Hold	55
Lányok, kiknek szemébe néztünk	56
Lemondás	58
Gyászruhás lány a villamoson	59
Egyedül	61
Őszi dal	62
Szakítás	64
A szélkakas	66
A brüsszeli varieté	68
A sivatag kútja	70
A női szív	71
Leszámolás	73

Kulinyi Ernő

A szép királyné férje

Regény

Országos Széchényi Könyvtár

Singer és Wolfner Irodalmi Intézet
Rt. kiadása

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár